

[Guldborg.]

egentlig tilkommer det, fordi hele problemet omkring vores holdning og interesser i EF jo omfatter væsentlig mere, men vel, det var et aktuelt problem, som vi måtte tage stilling til.

Jeg finder, det er en udmærket formulering, fordi den fastslår, at regeringen, så snart det er teknisk muligt, vil komme med sit forslag. Dermed synes jeg, at vi kunne opnå det, som jeg også mener må være i alles interesse, at selve behandlingen af alle disse tekniske problemer, som efter min opfattelse er mere end rigeligt vanskelige — jeg kunne godt lide at se, hvordan man vil løse dem, men det får man måske en chance for en dag — er det jo ikke rimeligt i og for sig at foretage i en udpræget politisk atmosfære under mandatforhandlinger i et markedsudvalg. Jeg er altså udmærket tilfreds med det tilsagn og går ud fra, at det så også kan opfyldes, sådan at regeringen ikke har bundet sig endeligt, men at der er tid til at lade det behandle rent teknisk.

Jeg kunne godt have lyst til, fordi denne sag nu har spillet så stor en rolle her under debatten, at gøre et par bemærkninger om det direkte valg i øvrigt, for jeg synes ikke, det alene skal dreje sig om det tekniske.

Ud over hvad jeg sagde før, vil jeg altså gerne sige, at der for mig ingen tvivl er om, allerede på, hvad vi kender i dag, men endnu mere — og jeg tror, alle de af mine kolleger, der har haft lejlighed til at deltage i EF's daglige arbejde, vil være enige med mig — at der kommer en række spørgsmål, som er spørgsmål af betydning for den danske befolkning, og som vil få en afgørelse igennem EF, og som er spørgsmål, der rækker ud over, hvad vi normalt kommer til at beskæftige os med her i folketinget og tidligere har beskæftiget os med, rækker ud over, har muligheder og rummer forhold, som rækker ud over dette. Derfor tror jeg slet ikke, man skal være så forfærdelig bekymret over, hvad det kommer til at vedrøre den danske befolkning i 1978, at der skal være direkte valg til EF-Parlamentet. Man skal være mere bekymret, hvis man ikke allerede i god tid havde forberedt, at der kunne komme valgte repræsentanter, som kunne komme ind og få hold på dette og også forsvare de danske synspunkter og interesser med en baggrund i den danske befolkning.

Jeg siger i en parentes, at jeg egentlig ikke fatter socialdemokratiets interesse i de to særbetingelser, de har stillet op, men det kan jo være, det løser sig videre under drøftelserne. Jeg gør bare opmærksom på, at man ved at kæde et nationalt valg og et EF-valg sammen, hvis man gør det permanent, skaber det som en permanent del af en dansk valgkamp, at den også drejer sig om for og imod EF. Hvis man i socialdemokratiet forestiller sig, at man ligesom kunne lene lidt på EF-valget ved at have det kombineret med et nationalt valg, så beder jeg socialdemokrater tænke lidt over, om man så ikke også vil få den modsatte virkning, som er den, at man betaler lidt i det nationale valg for at klare sig lidt bedre i et EF-valg, og så kunne man jo godt fristes til at spørge, hvor mange mandater i folketinget man vil betale for at vinde ét i EF-Parlamentet.

Vel, denne diskussion er måske lidt for tidlig endnu, men jeg har mine tvivl om holdbarheden af dette standpunkt; vi mødes om det.

Jeg vil så gerne sige noget om et spørgsmål, som adskillige har været inde på, og det er spørgsmålet om sammenhængen mellem tingene også i den videre udvikling, og derunder også noget, som bl. a. hr. Hilmar Baunsgaard nævnte, nemlig spørgsmålet om, i hvilket omfang de aftaler, vi har, de ordninger vi lever med, nu bliver respekteret, og hvordan man skal sætte ind for at få dem respekteret. Der er jo altså kendsgerningernes ubønhørlige logik. Hvis vi som eksempel tager de landbrugsordninger, vi er med i, så er det jo ganske klart, at både de landbrugsordninger, vi er med i, og en række andre af de aftaler, som både vi og andre lande er villige til at overholde og respektere så godt, vi kan, er mere eller mindre underminerede af nogle store ændringer i de indbyrdes valutakurser og i praksis næsten ikke er til at få overholdt og få respekteret, hvis ikke man har et monetært samarbejde, som kan stabilisere udsvinget mellem de indbyrdes valutakurser.

Det er i og for sig noget helt elementært. Det er klart, at man simpelt hen ændrer målestokken og de indbyrdes spilleregler, hvis man kan ændre frit på det enkelte medlemslands valutakurser, og det kræver altså et økonomisk samarbejde, og det kræ-